

Arrest

nr. 245 704 van 8 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEMYTENAERE
Beheerstraat 44
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. DEMYTENAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2019 dient de verzoeker bij de stad Kortrijk een huwelijksaanvraag in.

Op 29 oktober 2019 verleent de procureur des Konings een ongunstig advies inzake dit voorgenomen huwelijk tussen de verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, en mevrouw D.L., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 6 januari 2020 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Kortrijk een beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking. De verzoeker en mevrouw D.L. gaan in beroep tegen deze beslissing bij de rechtbank van eerste aanleg, afdeling Kortrijk, sectie familierechtbank.

Op 6 juli 2020 maakt de verzoeker het voorwerp uit van een administratief rapport: illegaal verblijf.

Op 6 juli 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) om de verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht, en die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de PZ Vlas op 06/07/2020 en In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heen Naam: K. (...).

Voornaam: M. B. K. (...) Geboortedatum: (...).1982 Geboorteplaats: T. T. (...)

Nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 05/08/2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Uit het administratief verslag blijkt dat betrokkene samenwoont met zijn vriendin. Hij verklaarde in België te willen blijven en te trouwen. Zijn intentie om te huwen geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de Immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1954, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verder verklaart betrokkene geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 5, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het rechtsbeginsel het recht van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is als volgt onderbouwd:

*“Art. 7 Vreemdelingenwet bepaalt:
(...)”*

*Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt dan weer:
(...)”*

In haar beslissing verwijst verweerder naar het gegeven dat verzoeker op het moment van zijn arrestatie op 6.07.2020 niet in het bezit was van een geldig visum.

Zij verwijst vervolgens naar het administratief verslag en naar het gegeven dat verzoeker de intentie heeft om te huwen met zijn vriendin.

Verweerder meent echter dat dit op zich niet voldoende zou zijn om in België te verblijven en dat een terugkeer noodzakelijk zou zijn.

Verzoeker moet vaststellen dat verweerder in haar redenering véél te kort door de bocht gaat en enkele voor haar gekende elementen niet in overweging heeft genomen.

Indien verweerder deze elementen wél in overweging had genomen, dan zou zij tot de beslissing zijn gekomen dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten diende afgeleverd te worden.

Zo verwijst verweerder enkel naar art. 3 en 8 van het EVRM en verwijst louter naar de 'intentie' van verzoeker om te huwen.

Vooreerst is verweerder al volledig voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker niet enkel de intentie heeft om te huwen maar dat hij al de nodige stappen ondernomen heeft.

Zo hebben hij en zijn partner, Mevrouw L. D., voor de gemeentediensten in mei 2019 een huwelijksaanvraag ingediend.

Op 13.05.2019 werd beslist om een onderzoek te voeren om na te gaan of het al dan niet om een schijnhuwelijk zou gaan.

Verweerder kan niet onder stoelen of banken steken dat dit louter een intentie zou zijn. De huwelijksplannen van verzoeker zijn reeds zeer concreet.

Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat verzoeker intussen reeds meer dan 3 jaar bij zijn partner inwoont en dat de gezinsband intussen zeer hecht is.

Verzoeker zijn partner heeft bovendien een zoon die voltijds bij haar inwoont en die een zeer goede band heeft opgebouwd met verzoeker.

Bovenstaande gegevens tonen aan dat er wel degelijk sprake is van een gezinscel alsook een affectuele band met een minderjarige persoon en dat een terugkeer naar het land van herkomst wel degelijk een zware inbreuk zou uitmaken op art. 3 en 8 van het E.V.R.M..

Vervolgens wenst verzoeker te wijzen naar de rechten van verdediging die hij heeft alsook de rechten die hij put uit art. 5 en 6 van het E.V.R.M..

Verweerster is op de hoogte dat verzoeker momenteel een procedure aan het voeren is voor de Familierechtbank te Kortrijk omtrent de huwelijksaanvraag.

Bij verzoekschrift d.d. 3.02.2020 werd namelijk beroep aangetekend tegen het negatief advies van het Openbaar Ministerie.

Het lijkt nogal onwaarschijnlijk dat verweerster hiervan niet op de hoogte gebracht zou zijn aangezien de huwelijksaangifte voornamelijk een administratieve procedure betreft.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat hij dit ook zo verklaard heeft tijdens zijn verhoor t.a.v. de politie. Concluant werd in kennis gebracht van de beslissing van verweerster door de personen die hem gearresteerd alsook verhoord hebben.

Uit contactname tussen de verbalisanten en verweerster kan minstens verwacht worden dat alle belangrijke elementen (waaronder het voeren van een procedure) vermeld zouden worden.

Voor de goede orde legt verzoeker nogmaals alle stukken voor waaruit blijkt dat de procedure voor de Familierechtbank hangende is.

Verzoeker is belanghebbende partij in deze zaak.

Het dossier werd op 9.04.2020 ingeleid maar werd omwille van de corona-maatregelen op dat ogenblik uitgesteld naar een latere datum voor behandeling.

De zaak staat voor pleidooien op 8.10.2020.

Gezien de persoonlijke verschijning in Familiezaken verplicht is, alsook dat de Familierechter bij monde van de griffier, partijen hier nogmaals uitdrukkelijk heeft op gewezen dat hun aanwezigheid op de zitting van 8.10.2020 vereist is.

Verzoeker meent dan ook dat verweerster ten onrechte geen rekening gehouden heeft met de rechten van verdediging waarover elk individu beschikt.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve nietig."

3.1. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. De bestreden beslissing houdt echter geen vrijheidsberoving in, zodat de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de thans bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat de bestreden beslissing wordt genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum of een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. De bestreden beslissing licht voorts uitdrukkelijk toe dat de verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd en niet in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent wordt nader gemotiveerd dat de intentie om te huwen aan de verzoeker geen automatisch recht op verblijf verleent. Tevens wordt aangestipt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat de verzoeker verklaarde geen medische problemen te hebben.

De in de akte opgenomen motieven stellen de verzoeker op afdoende wijze in staat om kennis te nemen van de redenen die aan deze beslissing ten grondslag liggen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt derhalve niet.

3.3. Waar de verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt op het motief dat de intentie om de huwen geen verblijfsrecht impliceert, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het gaat evenwel om een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie. Het familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

De verzoeker brengt onder meer naar voor dat hij een goede band heeft met de zoon van zijn partner en hij met hen samenwoont. Het EHRM aanvaardt echter slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, *X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK)*, § 37; EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150). De verzoeker toont zulks echter niet aan. De loutere bewering dat de verzoeker een zeer goede band heeft opgebouwd met de zoon van zijn partner, volstaat uiteraard niet. Het bestaan van het gezinsleven moet, zeker wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat, met concrete elementen worden aangetoond. De verzoeker blijft hieromtrent echter in gebreke. Ook de stukken van het administratief dossier bevatten geen elementen die erop kunnen wijzen dat de verzoeker *in casu* als de zorgdragende volwassene kan worden beschouwd. Meer nog, toen de verzoeker door de politie werd gehoord vlak voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing en toen hem uitdrukkelijk werd gevraagd om de elementen kenbaar te maken betreffende zijn familie- en gezinsleven, heeft hij enkel gemeld dat hij bij zijn vriendin woont. De verzoeker heeft de thans beweerde goede banden met de zoon van zijn partner dus niet ter kennis gebracht, voorafgaand aan de thans bestreden beslissing. Het blijkt dan ook niet dat de gemachtigde hiermee rekening kon of diende te houden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met verzoekers partnerrelatie met een Belgische vrouw.

De verzoeker voert aan dat de gemachtigde evenwel in zijn redenering veel te kort door de bocht is gegaan en dat hij enkele voor hem gekende elementen niet in aanmerking heeft genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing verwezen naar “*de intentie*” van de verzoeker om te huwen. De verzoeker benadrukt dat hij niet enkel de intentie heeft om te huwen maar dat hij daartoe ook al de nodige stappen heeft ondernomen, met name heeft hij met mevrouw L.D. bij de gemeente reeds in mei 2019 een huwelijksaanvraag ingediend, waarna werd beslist om te onderzoeken of het al dan niet om een schijnhuwelijk gaat.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, is de formulering in de bestreden beslissing dat hij “*de intentie*” heeft om te huwen niet feitelijk onjuist en evenmin kennelijk onredelijk. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de procureur des Konings op 29 oktober 2019 een ongunstig advies verleende inzake het voorgenomen huwelijk tussen de verzoeker en mevrouw L.D. en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 6 januari 2020 een beslissing nam tot weigering van huwelijksvoltrekking. De verzoeker tekende wel beroep aan tegen deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, doch dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat het huwelijk vooralsnog niet kan worden voltrokken. Aangezien op datum van de bestreden beslissing nog geen huwelijk was voltrokken, doch wel een huwelijksaanvraag werd ingediend waarover finaal de familierechtbank zal beslissen, is het geenszins onjuist of kennelijk onredelijk om te stellen dat de verzoeker “*de intentie*” heeft om te huwen.

De verzoeker voert verder aan dat niet uit het oog mag worden verloren dat hij intussen reeds meer dan drie jaar bij zijn partner inwoont en dat de gezinsband intussen zeer hecht is. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing het gezinsleven van de verzoeker en zijn partner niet betwist. Uit niets blijkt dat de gemachtigde, ondanks het negatief advies van het parket en de daarop volgende beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van huwelijksvoltrekking, heeft geoordeeld dat de verzoeker en mevrouw

L. D. geen daadwerkelijke en oprechte partnerrelatie hebben ontplooid die de bescherming van artikel 8 van het EVRM geniet.

Er wordt in de bestreden akte in tegendeel overgegaan tot een zekere belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Gelet op wat voorafgaat, focust de Raad zijn onderzoek op de vraag of er, gelet op het voorliggende gezinsleven, sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en of in dit verband een zorgvuldige en redelijke belangenafweging is doorgevoerd. Bij dit onderzoek is het van belang of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu bevindt de verzoeker zich in de situatie van een vreemdeling die zich reeds langere tijd in onregelmatig verblijf in België bevindt. De verzoeker voert hieromtrent geen betwisting. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op een familie- en gezinsleven hier ten lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić e.a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Zoals reeds werd gesteld, kan op grond van een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. De verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij het tegendeel voorhoudt. De gemachtigde geeft aan dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en de gemachtigde stelt zich op het standpunt dat de tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker toont niet aan dat hij vanuit zijn herkomstland niet op nuttige wijze voor zijn gezinsbelangen kan opkomen. Daarnaast blijkt niet dat hij en zijn partner via de moderne communicatiemiddelen de gezinsbanden niet tijdelijk verder zouden kunnen onderhouden en al evenmin blijkt dat de Belgische partner hem niet voor kortere periodes zou kunnen bezoeken in het land van herkomst of elders. In deze omstandigheden blijkt niet dat de bescherming van het gezinsleven tussen de partners wordt miskend.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat het standpunt van de gemachtigde, dat de tijdelijke scheiding van de gezinsleden voor de verzoeker en zijn partner geen disproportionele gevolgen zal hebben, zich geheel binnen de grenzen van de redelijkheid en binnen de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges situeert. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker en zijn partner enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. In elk geval heeft de verzoeker geen concrete elementen naar voor gebracht waaruit een onevenredige belemmering van zijn gezinsleven zou kunnen blijken.

Het blijkt niet dat als gevolg van de bestreden beslissing de gezinsbanden noodzakelijkerwijze dreigen te worden verbroken of dat deze beslissing het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker en zijn partner voor langere tijd geen nauwe contacten meer zouden kunnen onderhouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. De verzoeker brengt dezelfde argumenten als deze in het kader van artikel 8 van het EVRM bij en er kan dan ook naar de bespreking onder punt 3.4. worden verwezen. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de door artikel 3 van het EVRM beschermde rechten onderscheiden moeten worden van het recht op bescherming van het privé, gezins- en familieleven, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Verzoekers betoog omtrent zijn gezinsleven kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter ondersteuning van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker blijft voorts in gebreke om te preciseren welke door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen hij precies dreigt te ondergaan bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Uit het administratief verslag blijkt dat betrokkene samenwoont met zijn vriendin. Hij verklaarde in België te willen blijven en te trouwen. Zijn intentie om te huwen geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de Immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verder verklaart betrokkene geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM. Wat het gezins- of familieleven van de verzoeker betreft, kan dan ook worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.4. wordt uiteengezet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk verzoekers partnerrelatie in rekening heeft genomen. Wat de thans beweerde goede banden met de zoon van verzoekers partner betreft, herhaalt de Raad dat de verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd om zijn gezins- en familiale banden in België uiteen te zetten en dat de verzoeker toen geen melding maakte van enige nauwe banden met de zoon van zijn partner. Voorts bevat ook het administratief dossier geen concrete elementen van dergelijke banden. In tegendeel, in het advies van de procureur des Konings wordt gemeld dat de verzoeker bij zijn visumaanvraag ten aanzien van het Verenigd Koninkrijk aangaf dat hijzelf een zoon heeft in Tunesië. Bijgevolg valt niet in te zien hoe of waarom de gemachtigde met de thans beweerde banden met de zoon van verzoekers partner rekening kon of diende te houden (zie *supra*, punt 3.4.) Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoeker verklaarde geen medische problemen te hebben. Ook in het voorliggend verzoekschrift maakt de verzoeker geen gewag van enig gezondheidsprobleem waarmee rekening diende te worden gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.7. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het EHRM, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838).

De verzoeker benadrukt dat hij beroep aantekende tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 6 januari 2020 waarbij de huwelijksvoltrekking werd geweigerd en dat de verwerende partij van dit element op de hoogte zou moeten zijn onder meer omdat hij hierop wees tijdens zijn verhoor door de politie. Op 8 oktober 2020 wordt deze zaak gepleit. De verzoeker werpt op dat de persoonlijke verschijning in familie zaken verplicht is, alsook dat de familierechter bij monde van de griffier de partijen er nogmaals uitdrukkelijk op heeft gewezen dat hun aanwezigheid op de zitting van 8 oktober 2020 vereist is.

Bij zijn verzoekschrift voegt de verzoeker een e-mailbericht van 3 april 2020 van de griffier E.B. van de familierechtbank te Kortrijk (zie stukkenbundel van de verzoeker, stuk 7), waarin wordt uiteengezet dat, gelet op de toen geldende preventiemaatregelen tegen de verspreiding van het COVID-19-virus, de zaak wordt uitgesteld naar begin september “met het oog op de mondelinge ondervraging van partijen, desgevallend via Cisco Webex”. Daarnaast wordt nog uiteengezet dat “(d)e rechter wenst dat partijen alsdan een omstandig stukkenbundel deponeren ter ondersteuning van het in het verzoekschrift

weerhouden verweer, maw; verzoekers zullen hun “whereabouts” in kaart moeten brengen op een tijdslijn vanaf hun eerste ontmoeting tot op heden. (paspoort stempels, foto’s, hotelboekingen, vliegtuigtickets, chat-verkeer, sms-verkeer, ...)”. Hieruit blijkt echter nog niet dat de persoonlijke verschijning van de verzoeker werd gelast.

De Raad merkt op dat het beroep bij de familierechtbank geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van de verzoeker en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, ressorteren vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk, zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is.

De verzoeker toont niet aan dat hij zich niet door zijn raadsman kan laten vertegenwoordigen, noch dat zijn beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat hij zich door zijn raadsman laat vertegenwoordigen. Er blijkt niet dat hij vanuit zijn herkomstland niet in contact kan blijven met zijn advocaat en zich niet kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. Zijn advocaat kan ook de nodige stukken voorleggen. Ook zijn partner kan in het kader van deze procedure mede zijn standpunt doen gelden en stukken ter staving van de oprechtheid van de relatie voorleggen. Tevens moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing niet verhindert dat de verzoeker een visum aanvraagt om hem in de mogelijkheid te stellen op de terechtzitting aanwezig te zijn.

In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog voltrokken mag worden, dan kan de verzoeker een visumaanvraag indienen bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging.

De verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 6 van het EVRM of een schending van de rechten van de verdediging.

3.8. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

De verzoeker betwist niet dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*.

Uit wat hoger werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker evenmin de schending van *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en/of 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE